

Mevsim Gülbahar Ümmühanın Tutkulu Aşkı

– AliKemal · 23 Aralık 2015

Nisan'ın bu ilk günlerinde her taraf tenhaydı henüz ve masaların yarından çoğu boştu. Denize göre yüksek bir yerdî çay bahçesinin olduğu yer, denize tepeden bakıyordun. "Bu, tepeden bakmak, deyimini beğenmedim," diye düşündü Halil Kaya, kıza bakarak. "Herkes her şeye tepeden bakmaya başladı..." Gözünün önüne dün eve geldiklerinde Erol Soylu'nun tepesinden bakışı ve tepe noktasında ki kelliği görüşü geldi. Garsona doğru, karşıdan iki çay işareti verdi; elini kaldırdı, zafer işareti verir gibi iki parmağını açtı, sonra onlara, havada bir iki defa daire çizdirdi.

Karşında ki bir insan ile aynı anda, aynı şeyi düşünmenin bir anlamı varsa, O, zafer işaretli çay işaretini düşüncelerinde şekillendirdiği aynı anda, Ümmühan' in, aynı düşüncelerindeki biçimiyle konuşmuş olmasının da bir anlamı olmalı; evet, "elini kaldırıyorsun, zafer işareti yapar gibi parmaklarını açıyorsun ve havada parmaklarına daireler çizdiriyorsun," dedi kız; "bu anlatımbilime geçmiş olan, 'çay getir ulan,' demenin işaretidir." Galiba bu kızda şeytani bir şeyler vardı.../ ya da, "kalbi çok temiz ve hisleri çok güçlü..."

Halil Kaya, 'çok konuşuyorsun,' anlamında, sol elini ağzının yanına kaldırdı, parmaklarını birbirlerine doğru oynatmaya başladı, sonra, "Peki, bu işaretin literatüre geçmiş olan anlamı nedir?" diye sordu. Kız, "Anlatımbilimi," diyerek kelimeyi kendi kabul ettiği biçime göre düzelttikten sonra, "Susma, anlat da, dinleyelim ulan, demenin... Peki, anlatayım : Ben, en çok, kendimden kısa boylu erkeklerden hoşlanırım. Ayrıca, yirmi dört yaşına geldiklerinde saçlarının tepeleri dökülmüş olmalı ve kırk yaşına geldiklerinde ise kafaları iyice kel olmalı..." Sustu. Tam o anda garsonun çayları getirmiş olması, Halil Kaya'yı bir sözcük bombardımanından mı kurtarmıştı, acaba?

Halil, kıza biraz daha sevecen yaklaşmakla, onu bazı şeylere ikna edebileceğini sanarak, laf sırasını ona kaptırmamak için de acele ederek, olanca sevimliliği ile, "Ümmühan'çığım," dedi; "bu evlenme esprisini sürdürmeyelim artık, ne olur!"

"Bir daha söyle..."

"Bu evlenme esprisini, diyorum..."

"Yok, onu değil... O cümleye başlarken söylediğini!"

"Ümmühan'cığım..."

"Evet, onu... Bir daha söyle..." diyerek baygın bakışlarla oğlanın ağzının içine bakmaya başladı.

Halil, sabırla, "Ümmühan'cığım," diye tekrarladı.

Kız o baygın bakışları oğlanın gözlerine dikerek, "bir saat boyunca tekrar et!" dedi.

Halil, "Seninle, ciddi konuşamayacak mıyız?" diye tepki gösterdi.

Kız ısrar ederek, "bir saat süreyle bana, ardı ardına, Ümmühancığım, dersene, konuşuruz..."

"Yahu, Allah aşkına, bak, ne güzel, abi kardeş gibi, oturmuşuz, şakalaşıyoruz..." Cümleyi zor topladı.

Toparlayabildi mi, onun da tam farkında olmadan kelime kelime bir şeyler söyledi işte. Söylediklerine, bir anlam katsın diye az önceki cümleyi, bu defa 'Ümmühancığımı katmadan tekrarladı. "Bırakalım o evlilik esprisini bir kenara..."

Ümmühan ciddileşti bu defa da. "Neden? Espri yapmıyorum ki, ben!"

Halil Kaya, "benim bildiğim, evlenme teklifini erkekler yapar," diyerek konuyu sürdürürebilmek için her yolu denemeye başladı.

Ümmühan, soğukkanlı, "beni utandırmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

Halil Kaya, acaba bu yoldan ikna olacak mı, diye düşünerek, "sadece, böyle davranmanı yadırgıyorum," dedi.

Ümmühan, onun bu taktiğini de boşa çıkartmağa kararlı gibiydi. "Yadırgama! Ben de, teklifin senden gelmesini arzu ederdim ama, senden böyle bir teklif gelmezdi... Onun için utanmazlığı aldım ele!"

Halil Kaya, "Benden gelmeseyse bile, bir başkasından mutlaka gelir. Çünkü, sen çok güzel bir kızsın," diyerek ısrarlı davrandı.

Ümmühan, sade bir dille, "Ben," dedi; "başka bir erkeğe değil, sana aşık oldum!"

Halil Kaya, "bu iş iyice zıvanadan çıktı, Allah'ım aklıma mukayyet ol," diye düşünerek, "Öyle sanıyorsundur... Yılda bir iki defa karşılaşılan bir erkeğe aşık olunmaz..." diye ısrar etti.

Ümmühan, net bir şekilde, "oldum!" dedi. "Sen kendin yoktun ama, hayalin hep vardı!"

Halil Kaya, "Bir hayale aşık olduğunı sanıyorsun, sen!" diyerek sesini az biraz yükseltti. "Benim duygularımın önemi yok mu?"

Ümmühan, hazır cevaplılıkla, "Benim aşkım ikimize de yeter! Sen de beni seversin, nasıl olsa!..." dedi.

"Bak... bugün azıcık azıcık başladın bile!"

"Neye?"

"Beni sevmeye..."

Halil yine sevecen tavrına bürünerek, adeta yalvarmaya başladı. "Seni kırmak istemiyorum... Ne olur vazgeç bu sevdadan! "

Ümmühan, kaşlarını çattı, sert sert bakarak, "Vazgeçemem! Evleneceğiz!..." dedi.

Bu öyle bir tavırdı ki, Halil, korkar gibi oldu. Şaşırarak, "evlenecek miyiz?" diye tekrarladı.

Ümmühan aynı tavırla, "Evet!" dedi sertçe.

Halil, dalga geçmek isteyerek, "Ne zaman?" diye sordu.

Bu defa sesini daha da sertleştirerek, "Sabah ezanından önce!" dedi.

Halil Kaya, O'nun böyle deli mimikleriyle konuşması karşısında, dalga geçmeyi sürdürmek için, ya da bir anda boş bulunarak, salakça, "Niçin sabah ezanından önce?" diye sordu.

Ümmühan, onu gafil avlamanın keyfiyle gülmeye başladı. "Biraz,erken olsun diye! Ha! Ha! Ha!..."

Halil Kaya, kendini iyice salak gibi hissetmeye başlamıştı bu kız yüzünden, "Yahu, niye dalga geçiyorsun? Seninle hiçbir şeyi ciddi ciddi konuşamayacak mıyım ben?"

"Konuşursun, elbette! Bu yaz içinde evleneceğimizden konuşalım, bak, hiç dalga geçecek miyim o zaman, gör!"

Halil, bu işin içinden çıkamayacağını iyice anladı.

Ümmühan, "Dur, ben ciddi bir şey konuşayım," dedi. Halil'in, hele şükür, der gibi baktığını görerek, "Bana, sen beni eskiden de sevmezdin, demiştin ya?" diye devam ederek yeni bir konu açmaya niyetlendi.

Halil Kaya, "Yine bir şeyler saçmalayacak," diye düşünerek hayal kırıklığı yaşadı, mecburen, "Evet?"

N'olmuş dediysem?" diye karşılık verdi ona. Şimdi, Allah bilir, yeni bir aşk ilanını dinletecekti ona. Ümmühan, devam ederek, "Ben de sana, abim seni benden çok seviyordu, onun için kızılıyordum sana, demiştin, değil mi?"

"Evet. Öyle demiştin herhalde..."

"İtiraf ediyorum!" dedi, çok ciddi bir sesle; "abim seni, benden çok sevdiği için değildi o kızgınlıklarım. Senin, abimi benden çok sevdiğin içindi! Çünkü ben, sana, ta o zamanlardan beri aşkıttım!"

Halil Kaya, "beklediğim gibi, aşk itirafı..." diye düşündü; nedense hiç şaşırmadı bu itirafa, "olabilir..." deyip sustu.

"Genç kızığa adım attığımdan bu yana, yüzlerce delikanlı, yanıma gelip arkadaşlık teklif etti. Hiç birini kabul etmedim. Ve, onlara diyordum ki, ben sözlüyüm..."

"Benimle?..."

"Seninle!"

Halil kıza acımayla baktı. "Ah, Ümmühan, ah!" diyerek iç geçirdi. "Çekeceğim var senden..." Kıza şunları söylemeyi düşündü: "Kendine öyle yazık etmişsin ki! İnanır mısın, bu seninki kesinlikle, aşk, değil; beni çok aşırı abartmışsın gözünde, ulaşılamaz, elde edilemez biri olarak görmüşsün ve kendini, beni elde etmeye şartlandırmışsın. Ve bu hırsıyla, tutkunu abarttıkça abartmışsın. Vallahi, tallahi, ben abarttığın kadar biri değilim! Beni elde etmiş olsan, o tutkun bir anda bitecek, biliyor musun? Bu muymuş diyeceksin, benim ilahlaştırdığım adam, Ve, kıçıma tekmeyi sen vuracaksın... İnan bana, bu, böyle..." Ama, söylemedi bunları. Söylerse, anlaşılmayacağını biliyordu çünkü...

Ümmühan, sesi duygulanarak çatladı, "Bırak, denememe izin ver! Burada geçireceğin bir ay boyunca deneyeyim... Eğer seni kendime inandıramazsam, beni hiç sevemezsen, evlenmeyiz... Bırakırsın beni, zaten çekip gideceksin işte..."

Halil, kızın bu en son tavrından dolayı çok duygulanmıştı, "bana biraz zaman tanı da, düşünmeyim..." dedi o da duygulanarak.

*